

De lichten, het getoeter, geschreeuw, stilte, duister. Al die dingen waren gebeurd op een paar minuten tijd. Enkele stukken kon ik me nog herinneren maar weinig. Geen idee waar ik nu was. Wat er met me gebeurde? Soms hoorde ik stemmen. Zag ik kleine vonkjes licht die al snel terug verdwenen in de duister. Gepiep, geschreeuw, gejammer die dingen hoorde ik maar ik had geen besef. Besef wie het was die jammerde of schreeuwde. Geen besef wat er piepte. Na een tijd was er totale duister. Ik hoorde niks meer. Geen gejammer. Geen geschreeuw. Geen gepiep. Ik zag geen kleine vonkjes licht meer. Het enige was duister, zwart. Het enige wat ik nog hoorde waren mijn eigen gedachten en die doofde elke seconden meer en meer uit. Tot alles weg viel. Mijn besef, mijn gedachten. Enkel duister. Duister en stilte. En dan niks meer.

HOOFDSTUK 1

Er komt een raar gevoel in mijn lichaam op. Mijn lichaam begint te trillen. Het begint ongecontroleerd te bewegen. Verschillende kleuren licht voor mijn ogen. Ik begin hevig te ademen. Van angst. Wat gebeurt er? Plots is er een vonk alle kleuren ontploffen voor mijn gezicht. Ik knipper even met mijn ogen. Wrijf er even door. Dan open ik ze. Mijn adem stukt. Mijn mond hangt open en mijn handen trillen nog steeds. Ik sta in mijn kamer. Mijn eigen slaapkamer. In mijn ohzo vertrouwde huis. Hoe kom ik hier denk ik maar als snel heb ik een verklaring als ik zie waar ik lig. In mijn bed met mijn lievelingsknuffel snuffie. Het is een pluche konijn die ik al van mijn geboorte heb. Ik kijk om me heen. Adem even in en uit en zeg dan tegen mezelf. Het was maar een droom. Een zin die me geruststelt. Ik leg me terug neer. Ik trek snuffie dicht tegen me aan. Iets veel later klinkt er geklop op de deur. Binnen zeg ik. Mijn moeder komt de kamer binnen. Goeiemorgen zegt ze en gooit de gordijnen open zodat het zonlicht van een nieuwe dag weer naar binnen kan schijnen. Ze geeft me een kus op mijn hoofd zoals ze altijd doet. Doe je door Marie. We vertrekken binnen een halfuurtje naar school. Ik knik. Mijn moeder sluit de deur. Ik sla mijn benen uit bed. En met een lach spring ik uit bed. Naar mijn kast. Even kijk ik uit het raam om mijn perfecte outfit uit te kiezen. Een bloemetjesrok met een roze blouse op. Roze en bloemen iets wat me altijd opfleurt. Snel trek ik het aan om dan naar de badkamer te vertrekken. Ik wil mijn tandenborstel pakken maar merk op dat mijn handen nog steeds trillen. Ik sluit mijn ogen voor even. Het was maar een droom herhaal ik een paar keer in mijn hoofd terwijl ik diep in en uit adem. Het trillen mindert maar stoppen doet het niet. Ik geef er geen aandacht aan. Het zal vanzelf wel weggaan. Snel poets ik mijn tanden, kam ik mijn haren en doe er een mooie bloemen diadeem in die bij mijn outfit past. Ik ben klaar om naar beneden te gaan. Beneden vind ik mama die een ontbijtje klaargezet heeft voor mij. Ik schuif aan tafel en wil mijn boterham smeren maar mijn handen trillen nog altijd dus het gaat moeizaam. Oei wat is er aan de hand liefje? zegt mama die het als overbezorgde moeder natuurlijk weer opgemerkt heeft. Ik had een nachtmerrie en ik tril er nog beetje van zeg ik. Het gaat wel over ga ik verder. Snel smeer ik mijn boterham. Vanuit de gang roept papa: 'We zijn weg Marie'. Ik steek het laatste hapje boterham naar binnen om

dan op te staan mijn boekentas snel mee te nemen en mijn schoenen aan te trekken. Zoals de gewoonte brengt papa ons elke morgen naar school. We springen in de auto. En een kwartiertje later zijn we er. Veel plezier op school roept papa me nog toe. Ik zwaai naar hem en loop met een lach naar binnen. Toch voelt het allemaal wat eigenaardig aan. Alsof er iets niet mis is. Of er iets anders is. Maar ik kan niet plaatsen wat. Ik gooi de gedachten weg en loop naar binnen. In de gang vind ik al snel mijn vriendinnen. Het zijn er 3. Olivia, Laura en Britt. Alle drie beste vriendinnen sinds de eerste graad. We zitten ondertussen in het zesde middelbaar. De tijd gaat snel. Binnenkort studeren we alle vier af en beginnen we ons eigen leventje. Top gedachten als je er zo over nadenkt. Hey meiden begroet ik ze. Hey Marie jij ziet er blij uit zegt Olivia. Olivia is mijn allerbeste vriendin. Ze woont drie huizen van mij af. Wij zijn onafscheidelijk. We weten alles over elkaar. Zelfs onze geheimen vertellen we aan elkaar. Ja gaat wel antwoordt ik haar. Alle sinds beter als gisteren zegt Laura. Hoe beter als gisteren? vraag ik. Ze kijken me alle drie aan. Ik denk diep na. Ik moet weten wat er gisteren is gebeurd maar ik kan er echt niet opkomen. Ja weet je niet meer zegt Britt. Ik kijk haar aan. Ik raak een beetje in paniek. Mijn handen trillen weer hevig. Ik schud mijn hoofd. Olivia legt een hand op mijn schouder en trekt haar tegen me. Britney heeft je gisteren voor de hele klas voorschut gezet door de zeggen dat je een enorme crush hebt op Ryan. Daarna ben je huilend naar huis gelopen. Mijn ogen gaan wijd openstaan. Was dat echt gebeurd? Ik slik even en kijk verslagen naar de drie meiden. Gaat echt wel alles goed met je? vraagt Olivia. Ik dacht van wel toen ik vanmorgen opstond. Ik had een nachtmerrie. Nu blijkt het dat niet alles goed gaat met me. Het komt wel goed zegt Olivia. We hebben nu samen chemie en labo dus hoef je je met niemand anders als met mij en het labo bezig te houden. Kom zegt Olivia. We zeggen gedag tegen de andere meiden als we naar het chemie lokaal wandelen. Iedereen in de gang kijkt me aan alsof er op mijn gezicht loser staat geschreven. Ze lachen en fluisteren wat tegen elkaar. Ik herinner me niks van gisteren. Dat is nog het ergste. We komen aan in het chemie lokaal. We zijn de eerste buiten wat nerds. Ook zij kijken me raar aan. Wat heeft ze wat van jullie aan zegt Olivia. Ze schudden hun hoofd en kijken meteen weg. We gaan zitten. Marie hoe kan het dat je niks meer herinnert van gisteren zegt Olivia bezorgd dat zie ik aan haar ogen. Ik weet het niet. Deze morgen droomde ik. Er

kwamen allemaal kleuren voor mijn ogen. Mijn lichaam trilde en bewoog ongecontroleerd. Tot ik wakker schoot in mijn kamer. Net voor mama mij kwam wakker maken. Heb je pillen gepakt ofzo? vraagt Olivia. Wat nee? Hoe kan je dat zelfs denken? zeg ik geshockeerd tegen Olivia. Er valt een stilte tussen ons twee. Als er iets is kan je het altijd tegen me zeggen he Marie zegt Olivia. Ik knik. Tuurlijk zeg ik. De bel gaat. Langzaam komen alle leerlingen de klas binnen. Snel gaat mijn blik weg van de deur als ik Ryan zie binnen komen gevolgd door Britney. Ik voel Britney's gemene blik op me branden. Ik durf zelfs niet op te kijken. De leerkracht komt gelukkig binnen waardoor iedereen moet gaan zitten. Rustig kijk ik op. Ik zie dat Britney en Ryan twee rijen voor ons zitten. Komt wel goed fluistert Olivia me toe. Gelukkig heb ik haar nog denk ik. Oké jongens en meisjes zegt de leerkracht. Vandaag gaan we een labo doen waarin we de PH - waarden van verschillende producten gaan bepalen. Geklop op de deur. Iedereen kijkt naar de deur als de leerkracht deze opent. Directrice Verheiden staat voor de deur. Dag Meneer Gerhagen zou ik even twee van uw leerlingen mogen meenemen? Tuurlijk antwoordt de leerkracht. Britney en Marie zouden jullie even met me willen meekomen. Ohnee ook dat nog denk ik. Ik kijk naar Olivia die me aanmoedigend aankijkt. Ik sta op en loop naar de deur gevolgd door Britney. Dank u zegt de directrice tegen de leerkracht. Als we mee met haar lopen naar haar kantoor. Gaat u zitten dames zegt ze. Ik kijk naar de directrice maar ik voel Britney vanuit mijn ooghoek naar me kijken. Oké dames jullie weten waarschijnlijk waarom jullie hier zijn. We knikken allebei. Jufvrouw Britney kan u mij eens vertellen waarom u het nodig vond om Marie voor de hele klas voor schut te zetten. Britney staart naar haar handen. Ik vind het gewoon niet leuk dat ze verliefd is op mijn vriendje antwoordt Britney. Maar dat is nog geen reden om haar voor de hele klas voor schut te zetten zegt directrice Verheiden. Nee mevrouw zegt Britney. Ik wil dat u uw verontschuldiging aanbied nu meteen zegt de directrice. Ik kijk naar Britney. Die naar haar handen staart. Enkele seconden duurt het voor ze me aankijkt en sorry Marie zegt. Excuses aanvaard antwoordt ik beleefd. Ik wil dit niet meer zien oké zegt directrice Verheiden. Nee mevrouw zeggen we allebei. Jullie mogen gaan zegt ze. Als we allebei opstaan en naar buiten lopen. We lopen richting het lokaal. Tot Britney haar plots omdraait. Als je maar durft in de buurt van Ryan te komen vertel ik aan de school dat je nog steeds met een knuffel slaapt. Ik schrik. Hoe

weet zij dit nu weer? Geen probleem zeg ik. Als we verder naar de chemie klas wandelen. Ik kom terug bij Olivia. Die natuurlijk meteen vraagt wat er aan de hand is. Het ging gewoon over gisteren. Britney heeft haar excuses aangeboden zeg ik. Olivia knikt als we verder gaan met het labo. Al snel is het pauze en gaan we naar de andere meiden toe. En hoe ging de les? vraagt Laura. Ging wel zeg ik. Ze is bij de directrice geroepen samen met Britney zegt Olivia. Ik doe teken. Waarom moest ze dat nu weer zeggen? Ja Britney moest haar excuses aanbieden meer niet. Alles is opgelost nu. Je bent er precies niet zo zeker van zegt Britt. Jawel hoor zeg ik. Wat heeft ze gezegd? vraagt Olivia. Wat Britney heeft niks gezegd? zeg ik. Jawel ik zie het aan je. Wat heeft ze gezegd? Dat als ik nog maar in de buurt van Ryan kom dat ze voor de hele school gaat vertellen dat ik nog met een knuffel slaap. Wat dat kan ze niet doen? zegt Laura. Trouwens hoe weet zij dat? zegt Britt. Geen idee haal ik mijn schouders op. Komt wel goed wij zijn er voor je zegt Olivia. Groepsknuffel zegt Laura. Als we elkaar vast nemen. De volgende twee uur heb ik nog labo met Olivia. Het gaat al veel gemoedelijker als de eerste twee uur. Als ik zie dat Ryan en Britney alleen maar aan het knoeien zijn. Eigenlijk zou ik niet mogen maar ik vind het wel grappig. Na de les gaan we naar de kantine. Met z'n vieren schuiven we aan voor eten. Als ik als eerst klaar ben en een tafeltje voor ons uitzoek. Ik zie er tegen de muur één, ver van Britney en haar sjieke vriendinnen. Ik zoek in mijn tas naar mijn gsm als ik iemand naast de tafel voel staan. Ik kijk op en zie Ryan staan. Ik schrik op. Meteen kijk ik het rond naar Britney's blik. Ik ben in paniek. Rustig ik ben het maar zegt Ryan. Ik lach. Sorry, niet dat ik je niet in mijn buurt wil maar Britney heeft me verboden om in jou buurt te komen zeg ik. Ow zegt Ryan. Weet je zegt hij en gaat over me aan de tafel zitten. Ik voel dat mijn wangen beginnen te blozen en ik rood uitsla. Hij legt zijn hand op die van mij, die nu samen op elkaar op de tafel liggen. Britney heeft helemaal niks over mij te zeggen. Ik ben misschien haar lief maar ik mag gaan en staan waar ik wil en omgaan met wie ik wil. Trek je niks aan van haar. Ze is misschien rijk en populair maar meer als dat is ze ook niet. Je moet je niet schamen dat je verliefd op me bent zegt hij diep kijkend in mijn ogen. Je bent niet de enige op deze school. Weet je ik heb wat moeite met wiskunde. Zou je eens naar mijn huis willen komen voor me het uit te leggen? Uhm tuurlijk zeg ik. Maar anders spreken we bij mijn thuis af. Mijn moeder kan geweldig koken zeg ik. Is

goed zegt hij. Ik laat je nog weten wanneer zegt hij. Oké. Ryan staat op en loopt weg. Eén draait hij zich nog om en knipoogt naar me. Ik sla een zucht. Wat was dat? De meiden komen bij me aan tafel zitten. Oeh wat deed Ryan hier? vraagt Olivia meteen. Uhm zeg ik nog altijd een beetje van slag. Hij zei zeg ik. Dat ik me niks van Britney moest aantrekken. Dat hij zelf wel mocht kiezen met wie hij omging. En we hebben afgesproken om samen wiskunde te maken omdat hij er niks van snapt. Bij mijn thuis. Wat je hebt een date met Ryan Buulens? zegt Olivia enthousiast. Nee geen date zeg ik. Gewoon samen wiskunde maken. Ja ja zal wel zegt Laura. Je moet je zien blozen zegt Britt. Ik moet lachen. Wanneer? vraagt Olivia. Dat ging hij me nog laten weten zeg ik. Ooh ik ben zo blij voor je. Aandacht aandacht gaat er door de speakers van de school. Een ongewone stem. Niet iemand die normaal door de speakers spreekt. Het nieuwtje van de dag. Marie Goossens slaapt nog met een knuffel !!! Mijn ogen gaan breed open. Ik zie dat iedereen mij aanstaart. Plots klinkt er gelach door de hele kantine. Ik kijk naar Olivia, Laure en Britt die hun hoofd staar op ontploffen van woede. Zo snel ik kan pak ik mijn tas en loop huilend de school kantine uit. Ik hoor iedereen achter me lachen. Ik loop naar het meisjes toilet. En sluit me op in één van hen. Ik trek mijn knieën op en begin hevig te huilen. Waarom doet ze dit nu? Moest dat nu echt? Gewoon omdat haar vriendje zelf naar haar is toe gelopen. Zij had er niet omgevraagd. Ryan stond daar gewoon opeens. Opeens hoort ze de deur van het toilet opengaan. Haar adem stekt. Zachte voetstappen weerklinken. De voetstappen stoppen aan elke toiletdeur. Plots stoppen ze voor haar deur. Ze kijkt naar onder en ziet haar rugzak daar nog staan. Shit denkt ze. Marie wil je alsjeblieft de deur openen. Ik ben het Olivia zegt ze. Met veel tegenzin sta ik op. Ik spoel mijn snotterdoekjes door het toilet en open de deur. Olivia neemt me direct in haar armen en pakt me stevig vast. De tranen stromen alweer langs mijn wangen naar beneden. Het komt wel goed fluistert ze. Ik duw haar meteen van me af. Denk je? Denk je dat nu echt Olivia? Ze heeft me weer eens belachelijk gemaakt voor de hele school. En nu niet met een verliefdheid maar met een knuffel. Iedereen zal me zien als het meisje dat nog slaapt met een knuffel. Komaan Marie zegt Olivia. Binnen een paar dagen is er een nieuwe roddel en dan is iedereen dat toch vergeten. Ja dat zal wel zeg ik. Weet je ik ga naar huis. Ik moet even alleen zijn zeg ik en storm meteen daarna het toilet uit. De pauze is net

gedaan dus iedereen is naar de les. Gelukkig. Ik storm het gebouw uit. Buiten branden mijn ogen door het gehuil en het zonlicht. Ik loop zo snel ik kan. Hoe sneller ik weg ben van hier. Hoe liever. Al snel ben ik thuis. Papa is werken en volgens mij zal mama ook niet thuis zijn. De enige die nog thuis kan zijn is mijn oudere broer Jelle. Die kan aan het blokken zijn voor zijn herexamens. Mijn gedacht is waarheid. Er is niemand thuis buiten mijn oudere broer en die moet juist mij zien thuis komen. Hey zus zo vroeg thuis? zegt hij. Tot hij mijn gezicht ziet. Oei is er iets mis? vraagt hij. Ik wil er niet over praten zeg ik en storm naar boven naar mijn kamer. Ik val op mijn bed neer en verberg mijn gezicht in het kussen. De tranen stromen naar beneden. De stem echoot door mijn hoofd. Aandacht aandacht. Het nieuwtje van de dag. Marie Goossens slaapt nog met een knuffel !!! En dan dat gemene lachje er achter. Voor ik het besepte had ik alle ogen van de refter op me en een paar seconden later werd ik volledig uitgelachen. Wat had ik mis gedaan? Wat had ik haar aangedaan waardoor ze mij dit allemaal moest aandoen? Ik kijk op en plots ligt mijn dagboek op mijn bed. Ik schrik. Schiet recht. Ik kijk met angstige ogen de kamer rond. Wie heeft het er gelegd? Hoe komt het door? Ik adem hevig van angst. Het duurt een paar minuten voor ik het ding in mijn handen kan nemen. Normaal ligt het altijd in de lade van mijn nachtkastje. Hoe komt het nu daar? Ik neem het vast en blader naar de laatste pagina waar ik op geschreven heb. Dat was gisteren. Zorgvuldig lees ik het door.

Liefste dagboek,

Wat een rot dag vandaag. Britney moest nodig weer eens een slachtoffer zoeken en dat was ik vandaag. Ik zat vandaag met de meiden in de bibliotheek. Toen ik ze vertelde hoe fijn ik vond dat ik tijdens geschiedenis mocht samenwerken met Ryan. Waarschijnlijk had Britney het gehoord. Want tijdens de presentatie van biologie bakte ze er niks van. Ik moest er een beetje om lachen. Dat had ze ook waarschijnlijk opgemerkt want ze heeft toen voor de hele klas verkondigt inclusief Ryan. Dat ik een crush op Ryan had. Ik kon mijn haren niet geloven toen ze het zei. Iedereen keek me aan en begon te lachen. Ik heb meteen mijn spullen gepakt en ben naar huis gegaan. Huilend. Het ergste was dat ik langs Ryan zat. Zo gênant. Waarom moet dat mormel me nu elke dag kleineren? Ik heb haar toch helemaal

niks mis gedaan. Oké ik ben in elk vak beter als zij. Niet om te zeggen dat ik bijna altijd de beste van de klas ben. Maar hoeft ze daarom jaloers te zijn. Hopelijk morgen beter.

Marie x

Nu was het me wel duidelijk wat er gisteren gebeurd was. Maar blijkbaar is dit niet de eerste streek van Britney die ze met me uithaalt. Daarom vroegen de meiden waarom ik er vanmorgen zo blij uitzag? Ik hoorde helemaal niet blij te zijn. Britney had me voor de hele klas voor schut gezet en dat was niet de eerste keer. Snel blader ik een paar pagina's terug om weer een afschuwelijk verhaal over Britney te lezen.

Liefste dagboek,

Vandaag was het weer eens een slechte dag. Ik ga altijd graag naar school. Ik leer graag dingen bij. Haal goede punten. Heb plezier met de meiden maar vandaag moest Britney zo nodig eens mijn dag verpesten. Ik was naar de kapper geweest gisteren. Mijn haar mooi laten doen. Een beetje laten blonderen. Iedereen vond het mooi. Ik kreeg veel complimenten. Dat iedereen zo een haar wou als mij. De meiden vond het kei mooi. Maar Britney blijkbaar niet. Tijdens de pauze toen er een paar meisjes met me stonden te praten. Kwam ze op me af. Met haar dessert van die middag. Zoals elke dinsdag chocolade pudding. Hey Marie zei ze. Hey zei ik terug. Ik wou haar niet te veel aandachtig schenken. Mooi haar heb je daar zei ze. Ik glunderde een beetje om dat van het populairste meisje van de school te horen. Toen gebeurde het ze pakte haar potje pudding en gooide het over mijn hoofd. Heel mijn haar hing vol chocolade pudding. Ze deed meteen dat het per ongeluk was maar ze deed het expres. Ik zag het in haar blik. Gelukkig hielp de kantine juffrouw me meteen en mocht ik douchen in de kleedkamers van het basketbal team. Nu is mijn mooie coupe naar de hel. Ik moet haar eens terugpakken maar hoe? Ik kan dit niet pikken. We zien wel. Tot morgen.

Marie x

Wat een rot streek. Ondanks alles herinnerde ik me niks meer van die dag. Blijkbaar haalde Britney geregeld zo een dingen met me uit. Het was duidelijk niet

de eerste keer en het zal ook niet de laatste keer zijn. Nu ze weet dat ik verliefd ben op Ryan zal ze scherper staan dan ooit tevoren. Geklop op de deur haalt me uit mijn gedachten. Binnen zeg ik. Het is Jelle met de bezorgde blik op zijn gezicht. Hey ik kwam kijken of alles wel oké met je is. Gaat wel zeg ik. Was het weer een streek van Britney? vraagt hij. Hoe weet jij dat? vraag ik. Je vertelt me toch altijd over Britney zegt hij. Gisteren nog. Tuurlijk zeg ik. Wat heeft ze nu weer gedaan? vraagt hij. Ze moest haar excuses aanbieden van de directrice voor gisteren dat heeft ze gedaan maar toen we terug naar chemie wandelde zei ze als ik nog in de buurt van Ryan kwam dat ze voor de hele school zou verkondigen dat ik nog sliep met een knuffel. Tijdens de middagpauze zat ik even alleen aan de tafel. Toen kwam Ryan naar me toe. Hij zei dat ik me geen zorgde hoefde te maken over Britney. Hij mocht omgaan met wie hij wilde ook al was hij haar vriendje. Britney had het waarschijnlijk gezien want enkele minuten later verkondigde ze door de speakers dat ik nog met een knuffel slaap. Heel de kantine lachte me uit. Aah wat rot voor je zegt Jelle en pakt me stevig vast. Je hebt Ryan zijn steun toch al dat is toch al iets niet? vraagt Jelle. Hij is vriendelijk. Ik mag hem zelfs helpen met wiskunde. Echt? zegt Jelle. Ja hij komt eens naar hier zodat ik het hem kan uitleggen. Allez ik hoop dat hij nog altijd wilt komen. Zeker zegt Jelle. Blijf erin geloven. Ik knik en kijk hem aan voor we nog eens knuffelen en hij de kamer uitloopt. Voor de rest van de namiddag lees ik in mijn dagboek. Het lijkt allemaal zo onbekend. Alsof ik dit niet heb geschreven. Alsof ik dit niet heb meegemaakt. Ik zou niet weten wanneer. Voor ik weet is het al avond. Mama komt thuis en niet veel later papa. Ik doe alsof er niks aan de hand is. Ik doe alsof ik huiswerk maak. Terwijl ik mijn dag schrijf in mijn dagboek. Ik weet niet goed hoe ik moet beginnen. Deze dag was nog al een bizarre ervaring. Marie !!! roept mama. Ja doe ik de deur van mijn kamer open .Er is iemand voor je zegt ze en knipoogt naar me. Ik denk meteen Olivia die bezorgd is of één van de andere meiden. Ik loop naar de voordeur. Tot mijn verwachting is het niet Olivia, Laura of Britt. Hey zeg ik. Hey krijg ik als antwoordt. Wat doe jij hier?

HOOFDSTUK 2

Het lange gestalte aan de deur. Mooie hemelsblauwe ogen en dat haar dat zo perfect lag. Hij leunt zo perfect tegen de deur. Ik kwam kijken of alles goed gaat met je zegt Ryan. Het doet mijn hart steeds sneller kloppen als ik hoor hoe bezorgd hij om me is. Ik voel dat ik weer moet blozen. Het gaat wel zeg ik. Kom binnen zeg ik meteen daarna. Hij knikt en loopt voor me op naar binnen. Ik denk dat we best naar mijn kamer gaan. Blijf je eten komt mama ons meteen tegemoet. Nee ik blijf niet lang zegt hij. Het kan hoor maar een andere keer dan zegt mama. Ik knik en dan lopen we verder naar boven. We lopen mijn kamer binnen. Ik ga meteen op bed zitten maar ik zie dat hij even blijft staan. Hij neemt de kamer in zich op. Hij begint te glimlachen. Wat? zeg ik. Je hebt echt een mooie kamer zegt hij lachend. Dank je zeg ik een beetje twijfelend. Nee echt. Het was gewoon precies zoals ik me voorstelde. Hoe je kamer eruit ziet, zo ben jij gewoon. Wow zo had ik het nog niet bekeken zeg ik lachend. Hij komt langs me op bed zitten en kijkt nog even rond voor hij me recht in de ogen kijkt. Ik durf bijna niet in die van hem te kijken. Ik bloos, tril en mijn hart klopt uit mijn keel. Dan pakt hij mijn handen vast. Ik wil sorry zeggen voor vandaag zegt hij en kijkt me aan. Wat Britney deed was onverantwoord. Ze had dat nooit mogen doen. Ik ben naar jou toegekomen. Ik heb jou aangesproken. Het was helemaal jou schuld niet zegt hij. Ik kijk op en kijk hem diep in de ogen. Het is ook jou schuld niet. Jij moet geen sorry zeggen antwoordt ik. De enige die sorry moet zeggen is Britney zeg ik vastberaden. In de school gaat rond dat ze geschorst zou worden zegt hij. Hij kijkt me niet meer aan als hij dat zegt. Diep vanbinnen ben ik blij met dat nieuws dan kan ik eindelijk, allez na deze twee dagen want de andere herinner ik me niet meer terug gelukkig naar school. Zonder mij zorgen te maken. Maar ik zie aan Ryan zijn blik dat hij teleurgesteld is. Niet alleen omdat ze misschien geschorst gaat worden maar ook hij is haar vriendje. Gaat het wel met jou? vraag ik aan hem. Ik schaam mij Marie zegt hij. Elke keer zet ze iedereen voor schut voor de hele school door domme dingen te doen of te zeggen. Ik schaam mij voor haar. Ze zet mij elke keer voor paal. Weet je dat ik nu zelfs een beetje blij ben omdat ze

hoogstwaarschijnlijk geschorst gaat worden. Ik hoor niet blij te zijn. Ik zou haar moeten steunen maar dat kan niet. Ze heeft zoveel mensen gekwetst waaronder jij. Ik kan dat niet meer. Ik kan het niet meer aan dat te zien. Hoe ze elke keer weer mensen pest en kwetst. Het moet nu eindelijk is gedaan zijn zegt hij. De tranen staan in zijn ogen. De woede staat van zijn gezicht af te lezen. Ik leg mijn hand op zijn schouder en voel hem voor even ontspannen. Ik moet het hem vragen. Wat ga je nu doen? Ik adem even in en uit. Ga je haar dumpen? vraag ik. Ik zie dat hij even opkijkt maar al snel zijn, zijn handen weer veel interessanter. Ik weet het niet. Misschien is onze liefde gewoon wel uitgedoofd en wordt het tijd dat ik de knoop doorhak. Wat je ook doet zeg ik. Kies het juiste. Doe waar jij je goed bij voelt. Dank je Marie zegt hij. Geen probleem zeg ik. Ik zie dat hij naar me toekomt buigen voor een knuffel. Maar plots voelt mijn hoofd zwaar. Het bonkt. Zwart slaat voor mijn ogen. Mijn hart gaat wild te keer. Ik begin te zweten, te trillen. Ik hoor Ryan roepen naar me. Marie !!! Marie !!! Marie !!! Maar ik kan niet antwoorden. Ik hoor ook andere stemmen die mijn naam zeggen. Marie hoor je me hoor ik mama zeggen denk ik. Hoort ze ons? hoor ik iemand vragen. Volgens mij papa . allemaal stemmen doorheen. Ik kan geen enkele stem meer onderscheiden. Ik voel dat ik val en alles even stil valt. Mijn hart wordt weer rustig. Mijn hoofd komt weer bij zijn positieve. Het trillen stopt. En als laatste gaat het zwart voor mijn ogen weg en open ik zachtjes mijn ogen. Ik lig op bed. Hijgend. Rond mij staan Ryan, mama, papa en Jelle. Allemaal verslagen. Liefje gaat het? vraagt mama direct. Ik knik. Ik zie Ryan verslagen staan. Hij was bij me op het moment dat dit gebeurde. Papa komt binnen met een ijszak voor op mijn hoofd. Wat gebeurde er? vraagt Jelle aan Ryan. Die niet goed weet wat uitbrengen. Hij was in shock. Uhm zegt hij en ademt even diep in en uit. We zaten hier te praten. En plots ging Marie helemaal weg. Ze greep haar hoofd en viel toen neer op haar bed. Ik had ook door dat ze me niet zag ondanks dat ze haar ogen nog steeds open had. Ze begonnen hevig te trillen. Te zweten en toen ben ik jullie komen roepen en toen we hier kwamen was het zo goed als over. We moeten met je naar een dokter zegt mama meteen daarna. Naar spoed zegt ze. Ik grijp naar mama's hand. Dat gaat moeizaam. Dat hoeft niet zeg ik. Alles komt goed. Oké misschien niet naar spoed zegt mama. Maar morgen gaan we naar een dokter. Dit is niet normaal zegt ze. We gaan je laten rusten. Ik breng je eten zo dadelijk wel.

Verslagen lopen mijn broer en mijn ouders de kamer uit. Dit hadden ze nog nooit met me zien gebeuren. Ze hadden het ergste nog niet gezien. Want tegen dat ze hier waren was het zo goed als over. Ryan staat nog altijd een beetje verward in de kamer. Ik denk dat ik beter ga zegt hij. Dan kan je rusten. Ryan zeg ik. Hij draait zich om net voor hij de deurklink kan omdraaien. Ja? zegt hij. Bedankt zeg ik. Hij was er tenslotte de hele tijd voor mij geweest. Jij ook zegt hij en loopt dan mijn kamer uit. Ik leg me neer op mijn kussen. Mijn hoofd bonkt nog een beetje en ik voel een lichte hoofdpijn opkomen. Wat gebeurt er toch met mij? Is dit gezond? Ik herinner me de stemmen. De stemmen die schreeuwde. Ze schreeuwden mijn naam. Maar het leek alsof ik in twee werelden hing. Ik hoorde ze van alle kanten naar me schreeuwen zodat ik uiteindelijk niet meer wist waar het vandaan kwam. Dan denk ik terug aan het gesprek tussen Ryan en mij. Het had zo deugd gedaan om eens met hem te kunnen praten. Hij was zo bang en triest over Britney. Hopelijk heb ik hem kunnen helpen. Later komt mama met mijn eten binnen. Zo liefje hoe voel je je? vraagt ze. Goed buiten een beetje hoofdpijn zeg ik. Ik zal je een dafalgan brengen zegt ze als ze de kamer alweer uitloopt. Mama ze was altijd zo overbezorgd maar dat had ik graag aan haar. Ik had liever een mama die overbezorgd is dan een mama die niks om me geeft. Zo was dat Ryan? vraagt mama die een paar keer nieuwsgierig haar wenkbrauwen ophaalt. Ja mama dat was Ryan zeg ik gewoontjes om niks op te laten merken. Over hoe ik me nu werkelijk voel. En? vraagt mama. Ik kijk naar haar met een geïrriteerde blik. Wat en? zeg ik. Er is geen 'en' mama reageer ik. Oké zegt mama. Ze staat op en zonder nog iets te zeggen gaat ze de kamer uit. Ik geniet van mijn eten en de rust. Dat had ik wel verdiend. Tot mijn gsm gaat. Ik kijk op het scherm en zie Olivia staan. Tuurlijk dat zij belde. Ze is nu eenmaal mijn beste vriendin en bezorgd. Ik neem op.

Marie: Hey Olivia

Olivia: Hey Marie. Hoe gaat het met je? Al wat bekomen?

Marie: Ja hoor. Het gaat wel.

Olivia: Ik wou langskomen maar toen ik buitenkwam zag ik Ryan voor jou deur staan dus ben ik maar terug gedraaid.

Marie: Geen probleem.